

Ik hou niet van fantasie.

Romantiek zit overal om je heen in je eigen leven. Alleen moet je er oog voor hebben. Daarom zijn al mijn verhalen een bijna historisch verslag van de realiteit.

Toen schoonvader zijn dochter en mij vroeg om langs te komen in de kliniek, wou hij in het reine komen met zijn geweten. Hij wist dat hij niet lang meer zou leven. Hij stelde een mooi ultiem gebaar.

Hij was de zoon van een schipper die met zijn schip op Bazel voer over de Rijn. Dit harde beroep had hem gevormd tot de zwijgzame, wat eenzame, wijze man. Nu was hij kapitein op een sleepboot en viste met zijn kotter in de Westerschelde monding.

Als hij wel sprak wikte hij zijn woorden en had hij heel lang nagedacht.

In mijn wilde jaren had ik zijn enige dochter ontvoerd. Haar ouders waren tegen onze relatie. Ze hadden mij elk contact met de dochter verboden. Maar zo werkt zoiets niet. Ik ontving een brief van de dochter en daarin zei ze: ofwel stoppen we ermee ofwel kom je me halen. Mannen spreken het hoge woord, vrouwen spreken het laatste woord.

Ze vluchtte via de voordeur met de hoogstnodige spullen de wijde wereld in.

We begonnen een nieuw leven met het enige dat we hadden: elkaar.

Hooguit twee minuten duurde de nachtelijke ontvoering die was opgezet met militaire nauwgezetheid. Of mijn vrouw een briefje had achterlaten weet ik tot de dag van vandaag niet.

Na dit voorval heb ik de gissingen, veronderstellingen, de hoop en de wanhoop van de traditiegetrouwe familie onderschat, en zij wellicht ook.

De dochter zou zwanger zijn. Het was een bevestiging en ze zou snel weer voor de deur staan. Financieel zouden we het niet redden. Maar niets hiervan klopte.

Het hele dorp gonsde van de geruchten. Maar veel prominenten kozen in feite de kant van de dochter en niet deze van de ouders. Een meisje van twintig behoor je vrijheid te gunnen. Je kan die niet aan een tafelpoot vastbinden was hun stelling.

Na één jaar begon de familie toenaderingspogingen om terug naar huis te komen. De Pastoor, de Dokter, de Apotheker, de Gemeentesecretaris allemaal deden hun best, want zo gaat dat in een klein dorp.

Uiteindelijk gingen we met een klein hart op bezoek bij de ouders.

Schoonvader sprak weinig maar schoonmoeder deed haar best. Na verloop van tijd vertrokken we met een dubbel gevoel. Tevreden enerzijds en anderzijds onwennig. Jarenlang zou deze situatie zo blijven. Ook toen onze kinderen bij de grootouders op bezoek gingen en bleven slapen en mee gingen varen met de vissersboot veranderde de situatie niet. De grootouders van mijn vrouw woonden mee in het grote huis van de ouders. Met hen konden we beter opschieten en praten.

Soms bleven we mee eten. De sfeer aan tafel was altijd een beetje gespannen. Ik vermoed dat schoonvader niet kon verkroppen wat er was gebeurd. Begrijpelijk is dat wel. Je bent een belangrijk persoon in het dorp door iedereen gerespecteerd en dan ontvlucht je enige dochter je huis. Hoe ga je daarmee om?

Op zijn sterfbed zei haar vader: "ik ben mis geweest. Ik heb niet begrepen dat jullie een goed koppel zouden vormen. Ik geef mijn fout toe." Het kwam als een donderslag bij heldere hemel over ons. We stamelden wat dat we dat dankbaar aanvaardden en zo. En dat hij maar snel weer moest beter worden.

Hij lag in sint Augustinus in Wilrijk. Op de terugweg naar huis waren we het er over eens dat hij toch een fijne man was. Na vijftien jaar toegeven dat je fout bent. Je moet het maar doen. Die avond overleed hij.

Hij had zijn vrouw de opdracht gegeven van steeds goed met ons om te gaan en geen wrok te koesteren. Ze moest ons éénmalig per week ontvangen en telkens iets geven.

We hadden die gift op dat moment echt niet meer nodig. We waren niet rijk, maar konden het zelfstandig wel redden.

Iedere maandag hebben we jaren op een stuk schoonmoeder opgehaald en de wijde omgeving met haar bezocht.

We gingen een kleinigheid eten, dronken iets en gingen terug naar huis. Schoonmoeder was een brave heel correcte vrouw. Ze kon over alles meepraten maar ik mocht niet met anderen praten als we weggingen. Ze zei dan: "Oei, we zijn Sam kwijt." Maar ze hield zielsveel van ons.

Later werd ze dement. Wij gedenken haar goede momenten. Haar eigenzinnig karakter, haar plotse luide opmerkingen die in gezelschap de monden deden openvallen. Maar die wel altijd juist waren.

Opmerkingen die gegroeid waren uit een eenzaam leven op het water. Waar ieder woord juist moet zijn en ieder gebaar eerlijk. Anders overleef je het niet.

Sam

